

Arrest

nr. 274 145 van 16 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en zijn meerderjarige dochter X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 3 januari 2022 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. HARDY en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart zowel de Syrische als de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en verklaart België te zijn binnengekomen op 5 maart 2020, dient op 12 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij is vergezeld van zijn op dat moment minderjarige dochter (verzoekster).

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 maart 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 4 oktober 2021.

1.3. Op 2 december 2021 nam de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend werd verzonden op 3 december 2021 en die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart naast de Syrische tevens de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op X1970 te X in Libanon. U woonde tot 1997 in Syrië waarna u zich in Venezuela vestigde. Sinds uw eerste aankomst in Venezuela tot aan uw laatste vertrek woonde u in het stadje Clarines in de staat Anzoátegui. Uw ouders zijn overleden en u bent gehuwd. Uw vrouw verblijft bij haar ouders in Puerto Piritu in de staat Anzoátegui. U heeft samen met uw echtgenote één meerderjarige dochter, A.Y., R. H. (o.v. X), die samen met u in België verblijft. U heeft vijf zussen en twee broers die in Syrië verblijven en één broer die in Libanon woont. Uw broer G. verblijft momenteel in Clarines en baat er een bakkerij uit in hetzelfde gebouw als waar u uw kledingwinkel had.

Nadat u goederen op straat had verkocht in Venezuela kocht u in 2002 samen met uw broer G. een winkel in Clarines. U baatte deze kledingwinkel samen met uw vrouw uit. In 2015 kwamen er vertegenwoordigers van de regerende partij naar uw winkel. Ze wilden uw grote kelder gebruiken voor zichzelf, maar u weigerde. Later bezocht ook de oppositieleidster Maria Corina Machado uw winkel. De regeringspartijleden vroegen aan u en de andere handelaars in Clarines om jullie winkels te sluiten zodat Machado zou begrijpen dat ze persona non grata was, maar jullie weigerden en hielden de winkels open. Sinds eind 2015 kreeg u te maken met pogingen tot afpersing. Onbekenden belden naar de vaste lijn van uw winkel en wilden u bescherming verlenen in ruil voor samenwerking. Deze personen vertelden u dat ze leden waren van de groep van de stad Tigre. U deed telkens alsof u geen Spaans sprak en negeerde de verzoeken. Uit voorzorg verbrak u de vaste telefoonlijn van uw winkel. Een tijdje later in 2016 kreeg u in uw winkel het bezoek van een vertegenwoordiger van de regeringspartij. Hij waarschuwde u voor uw uitlatingen op Facebook, waarop u de regering bekritiseerde en de oppositie feliciteerde. De vertegenwoordiger zei dat als u niet met de regeringspartij zou samenwerken uw Venezolaanse nationaliteit en uw winkel u wel eens afgenomen zouden kunnen worden. In 2016 werden er veel gevangenen vrijgelaten in het departement waar u woonde. Sindsdien merkte u dat er een aantal jongeren nabij uw winkel sigaretten en later ook marihuana begonnen te verkopen. Nadat er contact werd opgenomen met de voorzitter van de handelskamer werden de dealende jongeren meegenomen door de politie. Een uur later keerden de jongeren echter al terug. U nam opnieuw contact op met de voorzitter van de handelskamer, maar hij kon u niet meer helpen. Een tijdje later, in begin 2017 nam u de vaste lijn van uw winkel weer in gebruik zodat uw klanten u konden bereiken. Van zodra u die vaste telefoonnummer weer in gebruik nam kreeg u opnieuw telefoontjes waarin u bedreigd werd. U deed telkens weer alsof u geen Spaans verstond. Daarna verbrak u wederom de vaste lijn, maar werden u, uw vrouw en uw dochter ditmaal bedreigd via jullie gsm's. Jullie werden dreigberichten gestuurd en opgebeld door onbekende nummers. In februari 2017 werd uw broer G. op straat overvallen door twee gewapende personen die hem zijn geld en gsm afhandig wilden maken. Twee politieagenten zagen het incident gebeuren en schoten één van de overvallers dood. Op 21 februari 2017 diende uw broer in het politiecommissariaat van Clarines een klacht in naar aanleiding van de overval. De agent die de overvalder doodschoot maande uw broer aan om in zijn aangifte te verklaren dat de overvalder eerst op de politieagent had geschoten. Toen de tweede overvalder werd opgepakt verklaarde hij dat hij iemand kende van de jongeren die marihuana hadden verkocht dichtbij uw winkel. U wilde de winkel verkopen en iets anders doen omwille van de toegenomen problemen, maar uw broer wilde de winkel niet onder haar waarde verkopen. Om geen gevaar te lopen verbleven u en uw gezin steeds meer in de winkel. Op een nacht kwam het leger onaangekondigd jullie winkel uitkammen. Men was op zoek naar geplunderde goederen uit de vrachtwagens die waren aangevallen door de bevolking. Gezien de eerdere bedreigingen en de banden van het leger en de politie met de bendes, waren u en uw gezin bang voor deze militairen. Ook in 2017 werd u een keer door één van de dealende jongeren voor uw winkel geslagen met een stuk hout nadat u hen vroeg om wat verderop hun drugs te verkopen. De jongeren zeiden dat ze in hun eigen land waren en dat u een vreemdeling was. 's Nachts sloegen ze op de stalen deur van uw winkel om u en uw gezin wakker te maken. U durfde hen niet meer te confronteren en uw dochter moest huilen toen dit alles gebeurde. U, uw vrouw en andere Arabieren waren bang geworden om jullie kinderen naar school te begeleiden. U kwam tot de conclusie dat u uw dochter in Venezuela niet kon beschermen. U en uw vrouw besloten om het land te verlaten. U vertrok in april 2018 van Venezuela naar Syrië en u stuurde uw vrouw en dochter naar uw schoonmoeder in San Jose de Guaribe, gelegen in de staat Guárico. Na één jaar gingen uw echtgenote en dochter bij uw schoonouders in Puerto Piritu wonen. U wilde uw vrouw en

dochter graag naar Syrië laten overkomen om er een nieuw leven op te bouwen. De verslechterde veiligheidssituatie in Syrië, met name in het gebied waar u verbleef en waar uw familie woont, liet dit echter niet toe. Tijdens uw verblijf in Syrië kenden uw vrouw en dochter in Venezuela geen problemen meer, maar uw broer G. en zijn gezin wel. Een zoon van G. verliet toen zelfs Venezuela en trok naar Costa Rica, waar hij vandaag de dag nog steeds verblijft. U keerde in oktober 2019 terug naar Venezuela en na een maand bij uw schoonouders te hebben verbleven besloten u en uw echtgenote om terug te keren naar jullie winkel in Clarines. Jullie gingen ervan uit dat de afpersers jullie ondertussen waren vergeten en jullie niet meer zouden bedreigen na jullie lange afwezigheid. De vaste lijn van jullie winkel was nog steeds afgebroken en een tijdje later ontving u op uw gsm telefoontjes van onbekende nummers. U negeerde aanvankelijk deze oproepen, maar uiteindelijk in januari 2020 nam u toch eens op om te zien wat er aan de hand was. U werd opnieuw bedreigd en schrok zo erg dat u uw gsm tegen de muur gooide. Hierna sloot u uw winkel definitief en besloot dat u samen met uw gezin Venezuela wilde verlaten. Uw echtgenote kon echter geen visum verkrijgen en dus vertrok u enkel met uw dochter. Op 4 maart 2020 verlieten u en uw dochter Venezuela via de internationale luchthaven Simon Bolivar te Caracas en reisden naar België waar jullie op 5 maart 2020 aankwamen. U diende op 12 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest in geval van terugkeer naar Venezuela dat u en uw dochter gevaar zouden lopen door jullie bedreigers.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw Syrische identiteitskaart, uw Venezolaans paspoort en dat van uw dochter, uw Syrisch paspoort, uw Syrisch familieboekje, uw tweede ingediende klacht (d.d. 02/03/2020), en een usb-stick met daarop zes video's. Daarnaast legt u ook kopieën neer van volgende stukken: het proces-verbaal van de klacht van uw broer G. (d.d. 21/02/2017), uw eerste ingediende klacht (d.d. 05/04/2018), vier foto's van uw winkel en woning, zes foto's van jongeren voor uw winkel, zeven prints van uw kritiek op Facebook, de eigendomsakte van uw winkel, artikels betreffende de veiligheidssituatie in Venezuela en Syrië, de vaderlandskaart (carnet de la patria) van uw echtgenote, de cover van het online-boek dat uw dochter schreef, uw psychisch attest, drie foto's van uw huis in Syrië met de eigendomsakte, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw dochter, en de Syrische identiteitskaart van uw echtgenote.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest bij terugkeer naar Venezuela dat u en uw dochter gevaar zullen lopen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 04/10/2021, hierna CGVS, p.20). U vreest er de leden van de georganiseerde misdaadbendes die ook banden hebben met de autoriteiten (CGVS-vragenlijst d.d. 02/03/2021, vraag 3.4-3.7; CGVS p.17,19,21). U werd sinds 2015 tot in januari 2020 telefonisch bedreigd.

Aan uw vervolgingsverhaal kan echter geen geloof worden gehecht. Enkele inconsistenties en opvallende vaststellingen leiden het CGVS tot die conclusie.

In de eerste plaats kan er onmogelijk worden voorbijgegaan aan enkele discrepanties in uw verklaringen en voorgelegde documenten. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vertelde u dat u bedreigd werd door de georganiseerde misdaad en maffia (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). U wist niet hoe die maffia-groep heette, alleen dat ze iedereen viseren die een beetje geld heeft (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Tegenover het CGVS weet u echter te vertellen dat u wel degelijk weet wie u bedreigde aangezien men het u vertelde

aan de telefoon toen u nog in Venezuela was (CGVS p.15,21). Uw bedreigers maakten zich kenbaar als de (coalitie)groep uit Tigre, aldus uw verklaringen op het CGVS (CGVS p.15,21). Dat u eerder ten aanzien van de DVZ voornoemde verklaringen aflegt en deze groep van Tigre op de DVZ onvermeld laat, is dus niet ernstig. Ten aanzien van de DVZ verklaarde u voorts dat u in 2015 voor het eerst op de vaste lijn bedreigingen ontving en vervolgens de vaste lijn afbrak. Eén à twee maanden nadien werd u ook op uw gsm gebeld, en ontving u, uw dochter en uw vrouw dergelijke dreigberichten op hun gsm's (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op het CGVS liet u echter optekenen dat de eerste bedreigingen per gsm pas eind 2016 of begin 2017 aan u en uw gezin toekwamen (CGVS p.16-17). Verder zou u, toen u zowel uw beide klachten naar aanleiding van de telefonische bedreigingen bij de politie ging indienen in 2018 en in 2020, de dreigberichten op jullie gsm's hebben laten lezen aan de agenten. Doch blijkt dit nergens te lezen in uw eerste klacht uit 2018 (zie ingediend document nr 6). Uit dit document blijkt bovendien dat u sinds twee weken bedreigd werd en dus niet sinds 2015. Dergelijke inconsistenties doen het geloof in uw relaas afnemen. In de eerste klacht (d.d. 05/04/2018) verklaarde u tevens dat er op een gegeven moment een zwarte wagen voor uw huis stond en toen u uw deur opende deze wagen plots wegreed. U heeft zowel op de DVZ als ten aanzien van het CGVS dit voorval nooit vermeld. U zei dat er naast telefonische bedreigingen zelfs geen verdere incidenten waren gebeurd (CGVS p.18). Dit is zeer vreemd aangezien tijdens dit voorval uw bedreigers blijkbaar tot zeer dichtbij uw huis waren gekomen. Daar u er in uw toenmalige klacht een vrees voor vervolging aan koppelt, moet deze gebeurtenis toch het vermelden waard zijn geweest. Dat u deze dreiging aan uw huis niet hebt vermeld doorheen uw asielprocedure, zelfs niet nadat u uw eigen verklaringen op de DVZ nogmaals werden voorgelezen en nadat u de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werden opgestuurd (CGVS p.2), doet sterk afbreuk aan uw beweerde vrees. Uit het administratief dossier blijkt dat u aan uw verklaringen op de DVZ en het CGVS niets meer had toe te voegen en nadat uw verklaringen op de DVZ werden voorgelezen heeft u deze ondertekend (CGVS Vragenlijst, vraag 3.8; CGVS p.24). Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn/haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij/zij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste interview. Derhalve kan er niet worden voorbijgegaan aan deze vaststelling die het geloof in uw relaas ernstig ondergraaft.

Uw onwetendheid over de actuele stand van uw problemen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder. De vaststelling dat u, eenmaal in veiligheid aangekomen in België, niet meer heeft geïnformeerd bij uw broer G., wijst op een desinteresse in uw hoofde die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door u beweerde vrees voor vervolging (CGVS p.19-20). Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Het feit dat u nalaat dit te doen ondanks uw contact en goede relatie met uw broer (CGVS p.4), wijst op een gebrek aan interesse en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging (CGVS p.19-20). U verklaart dat u vanuit België niet aan uw broer G. heeft gevraagd naar bedreigingen of problemen omdat u zich niet met zijn privéleven wil bemoeien (CGVS p.20). Dit verweer doet geen afbreuk aan voornoemde vaststellingen.

De geloofwaardigheid van uw vrees wordt verder aangetast door uw gedrag dat niet in overeenstemming te brengen is met een dergelijke vrees. Zo blijkt enerzijds dat terwijl u in Syrië was (periode: 04/2018-10/2019) uw vrouw en dochter gedurende anderhalf jaar, toen ze bij uw schoonouders verbleven in opeenvolgend San Jose de Guaribe en nadien in Puerto Piritu, geen problemen hebben gekend in Venezuela (CGVS p.11). Uw vrouw heeft tot op de dag van uw persoonlijk onderhoud (d.d. 04/10/2021) in Puerto Piritu nog steeds geen problemen meer in Venezuela (CGVS p.19-20). Anderzijds moet geconstateerd worden dat u er steeds voor opteerde om vanaf het begin van de bedreigingen in 2015 met uw gezin nabij en zelfs in uw winkel te verblijven (CGVS p.7,10,23). Uw bedreigers hadden u en uw winkel nochtans weten te lokaliseren, getuige daarvan de telefonische bedreigingen op de vaste lijn van de winkel en op jullie gsm's (CGVS p.10-11,15-16-18). Zoals eerder aangehaald bleek uit uw eerste ingediende klacht (d.d. 05/04/2018) dat er ook een verdachte wagen aan uw voordeur stond. U was tevens bang om uw dochter naar school te brengen (CGVS p.18). U haalt daarnaast voorbeelden en artikels aan van (Arabische) winkeliers die werden afgeperst en/of vermoord (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5; CGVS p.18; zie ingediende documenten nr 13). Toen u naar Syrië ging in april 2018 had u trouwens al besloten om uw regio in Venezuela definitief te verlaten omwille van uw voornoemde problemen, zo kon u uw dochter niet beschermen, en dat u uw leven met uw gezin in Syrië opnieuw zou uitbouwen (CGVS p.11,17-18). In die zin is het ook vreemd dat u na uw terugkeer vanuit Syrië terug naar uw winkel en huis in Clarines trok

met uw vrouw en dochter (CGVS p.18), en dat u nog tot aan uw definitief vertrek in maart 2020 eveneens in uw winkel bleef wonen (CGVS p.7). U beschikte toch over de nodige financiën en een gewillig familiaal netwerk (CGVS p.6,10,12,17-19). Uw nietdoortastende houding, die zodus niet in overeenstemming is te brengen met uw mogelijkheden en met uw vrees, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen sterk.

Hierbij aansluitend valt op dat uw broer G., ondanks dat zijn zoon naar Costa Rica moest vluchten omwille van problemen die hij kende en ondanks de problemen die jullie kenden in jullie winkel en de schrik om jullie kinderen naar school te brengen, ervoor koos om in uw buurt te Clarines te blijven wonen en hij tot op de dag van uw persoonlijk onderhoud (d.d. 04/10/2021) nog steeds commerciële activiteiten als bakker uitoefent in hetzelfde gebouw als waar u uw winkel had (CGVS p.4,7,9,18). Het loutere feit dat uw broer, die als eerste getuige van uw problemen in staat is om zijn veiligheidsrisico in te schatten, tot op heden in hetzelfde gebouw zijn winkel uitbaat en er nabij woont doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees op vervolging. Dit blijkt des te meer uit de vaststelling dat u klaarblijkelijk na uw aankomst in België niet eens de moeite nam om uw broer G. te vragen of hij al dan niet problemen kende in Venezuela (CGVS p.19-20). Uw redenering dat de Venezolaanse autoriteiten bakkers niet viseren en dat uw broer G. de intentie heeft om Venezuela te verlaten kan bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht zetten (CGVS p.20).

Naast uw inconsistent gedrag vertonen uw bedreigers schijnbaar ook opmerkelijk gedrag. Sinds eind 2015 proberen ze u al af te persen, maar u heeft uw afpersers nooit geld overgemaakt (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5; CGVS p.15,19). U kreeg vanaf eind 2015 tot in januari 2020 dreigtelefoontjes en verder is er tot aan uw vertrek in maart 2020 niets meer gebeurd (CGVS p.15,18-19). Uw bedreigers hebben u nooit verteld hoe u hen zou moeten betalen en zijn dus ook nooit eens naar uw winkel of woonplaats gekomen om hun doel, namelijk jullie af te persen, te volbrengen. Het is niet aannemelijk dat uw bedreigers gedurende al die jaren u maar blijven opbellen zonder resultaat en geen verdere acties zouden ondernemen. Het geduld van uw bedreigers, die tot de beruchte groep van Tigre behoren, is in deze erg opvallend. Uw verklaringen dat uw bedreigers nooit naar u toekwamen omdat ze anoniem wilden blijven, kan uiteraard geen soelaas brengen (CGVS p.19). Het valt immers niet voor te stellen dat uw bedreigers zich daar zorgen over zouden maken, zeker als ze vanuit een andere stad zoals Tigre kwamen en ze zich bijvoorbeeld bij een aanval makkelijk kunnen anonimiseren.

Dat u wordt gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw politieke activiteiten op Facebook heeft u ook niet kunnen aantonen (CGVS-vragenlijst, vraag 3.7; CGVS p.15-17,19). U denkt dat de autoriteiten wel eens achter de dreigtelefoontjes kunnen zitten (CGVS p.17,19). Er moet echter worden vastgesteld dat u vooreerst niet eens weet of de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw kritische posts op sociale media (CGVS p.22). Daarnaast erkent u dat uw politiek profiel niet veel voorstelt. Naast kritische zaken op Facebook zetten deed u nooit iets meer (CGVS p.23). U heeft nooit acties gevoerd, nooit deelgenomen aan betogingen en was helemaal geen actief oppositielid, zo zegt u (CGVS p.23). Dat u niet in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten liep blijkt ook uit de vaststelling dat u uw reisdocumenten verkreeg in Venezuela en dat u het land meerdere keren in en uit kon reizen met uw authentiek paspoort onder uw eigen naam via de internationale luchthaven Simon Bolivar te Caracas (CGVS p.6,22-23; zie ingediende documenten nr 2). U was tevens in staat om tweemaal een klacht in te dienen bij de Venezolaanse politie (CGVS p.22; zie ingediende documenten nr 6-7). U geeft voorts aan dat u bij uw allerlaatste vertrek uit Venezuela schrik had voor het traject naar de luchthaven maar niet voor het vertrek via die luchthaven op zich (CGVS p.22). Uw gedrag dat inconsistent is met uw vrees, zoals eerder werd aangetoond, blijkt ook uit uw terugkeer naar Venezuela vanuit Syrië. Indien u daadwerkelijk de Venezolaanse autoriteiten zou vrezen kan men verwachten dat u niet naar Venezuela terugkeert, of althans niet op de manier waarop u dit deed, zijnde via de internationale luchthaven van Caracas (CGVS p.6; zie ingediende documenten nr 2). Nadat u al werd bedreigd per telefoon in 2015 en met afname van uw Venezolaanse nationaliteit door een vertegenwoordiger van de regeringspartij, bleek uw echtgenote in april 2017 toch in staat een carnet de la patria (vaderlandskaat) te verkrijgen (CGVS p.19; zie ingediend document nr 14). Aangezien er aan het bezitten van dergelijke kaart allerlei voordelen verbonden zijn, zoals het verkrijgen van voedselpakketten vanwege de overheid, is het niet aannemelijk dat de Venezolaanse autoriteiten uw echtgenote zulk een document zouden uitreiken. U legt uw kritische posts op Facebook voor (zie ingediende documenten nr 10), doch kunnen deze stukken voorgaande vaststellingen niet wijzigen.

Uit dit alles moet geconcludeerd worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden vluchtaanleidingen uit Venezuela.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te

voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Al erkent het CGVS dat de situatie moeilijk is in Venezuela, blijkt uit uw verklaringen dat u kan bogen op uw eerdere werkervaringen en een (familiaal) netwerk in Venezuela. U werkte in Venezuela als handelaar, startte er in 2002 uw eigen winkel, en heeft voordien in Syrië en Libanon ook als elektricien en in de landbouw gewerkt (Verklaring DVZ d.d. 02/03/2021 vraag 12; CGVS p.8-9,14). U wil in België tevens aan de slag en bleek eerder in staat om zelfstandig naar werk te zoeken (CGVS p.8-10). Met uw werkervaringen kan u na terugkeer naar Venezuela opnieuw werk zoeken en aan de slag. Uw zelfredzaamheid blijkt ook uit het feit dat u met uw toen minderjarige dochter van Venezuela naar België reisde (Verklaring DVZ d.d. 02/03/2021 vraag 16; zie ingediende documenten nr 2; CGVS p.4,10,23). U beschikt in Venezuela daarnaast ook over een eigen hypotheekvrij gebouw, waar uw broer G. nog steeds in werkt (CGVS p.7). Zoals eerder aangehaald beschikt uw echtgenote in Venezuela over een carnet de la patria (vaderlandskaart) waarmee ze recht heeft op bepaalde voordelen zoals een voedselpakket (CGVS p.19; zie ingediend document nr 14). Verder onderhoudt u in Venezuela nog goede contacten met uw broer G. die een eigen woning bezit zonder hypotheek, alsook met uw echtgenote die bij uw schoonouders in Puerto Piritu verblijft (CGVS p.4-5). Met uw schoonouders heeft u eveneens een goede relatie, zo zegt u (CGVS p.5). Uw schoonvader ontvangt een pensioen en heeft huurinkomsten van twee appartementen in Syrië (CGVS p.6). Uw broer G. en uw schoonouders kunnen u zodus ook ter wille zijn om uw hervestiging in Venezuela te faciliteren. U was tot slot ook in staat om uw reis en die van uw dochter vanuit Venezuela naar België zelf te betalen (CGVS p.10). Bijgevolg kan uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela:

Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusvenezuelasituatieschets20210428.pdf> of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/202008EASOCOIReportVenezuela.pdf> blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten die nog niet eerder werden besproken kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. De reisweg, uw huwelijk, uw identiteit en uw nationaliteit en die van uw dochter en echtgenote, worden niet in twijfel getrokken (zie ingediende documenten nr 1-4,14,20-22). Hetzelfde geldt voor uw woningen in Venezuela en Syrië, en uw werk als winkelier, hetgeen u aantoonst middels foto's en eigendomsaktes (zie ingediende documenten nr 8,11,19). Dat uw dochter een boek schreef valt onder dezelfde categorie (zie ingediend document nr 15). Wat betreft de klacht van uw broer G. naar aanleiding van zijn overval en de eerste klacht die u indiende (d.d. 05/04/2018) ten gevolge van de telefonische bedreigingen aan uw adres (zie ingediende documenten nr 5-6), moet vooreerst opgemerkt worden dat deze stukken louter kopieën zijn waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Bovendien berusten deze klachten volledig op de verklaringen van u en uw broer waardoor de bewijswaarde dan ook erg beperkt is. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Hetzelfde geldt ook voor uw tweede ingediende klacht (d.d. 02/03/2020) waarvan u wel het origineel exemplaar indiende. Bovendien moet erop worden gewezen dat deze klachten niet verder aangevuld worden met voldoende samenhangende, volledige en aannemelijke verklaringen nu hoger is gebleken dat uw verklaringen en de inhoud van de eerste klacht niet overeenkomen. Deze klachten veranderen an sich dus op generlei wijze bovenstaande vaststellingen. De foto's van jongeren die voor uw winkel rondhangen zijn evenmin in staat iets te wijzigen aan de eerdere constatering aangezien deze foto's niets prijsgeven over de omstandigheden waarin ze genomen zijn (zie ingediende documenten nr 9). Wie die jongeren zijn en wat ze precies doen blijkt bijvoorbeeld niet uit deze foto's. De usb-stick met daarop vijf video's over de algemene situatie in Syrië en één video over die in Venezuela vallen onder dezelfde noemer. Deze algemene video's zijn niet van die aard om voorgaande constatering te veranderen. Dat er een neef van u in Syrië werd omgebracht is evenmin een twistpunt (CGVS p.24; zie ingediende documenten nr 18). Het psychologisch attest dat u neerlegt toont enkel en

alleen aan dat u afspraken heeft gehad met een psycholoog en dat u in de toekomst nog verder opgevolgd zal worden (zie ingediend document nr 16). Het kan uw ongeloofwaardig geacht relaas evenwel niet herstellen.

Wat betreft de opmerking van uw advocaat dat u een tweede maal diende gehoord te worden door het CGVS aangezien u uw documenten nog niet volledig kon toelichten, dient aangestipt te worden dat deze opmerking voorgaande vaststellingen niet kan wijzigen. De overige documenten die niet werden besproken tijdens het persoonlijke onderhoud bevatten immers enkel informatie inzake de algemene veiligheidssituatie in Syrië en Venezuela (zie ingediende documenten nrs 12-13). Geen van deze artikels beschreef uw persoonlijke problemen (CGVS p.23; zie ingediende documenten nrs 12-13). U bevestigde bovendien dat u op het CGVS al uw vluchtredenen heeft uiteen kunnen zetten (CGVS p.23).

Uit dit alles moet geconcludeerd worden dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 57/5ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel verwijt verzoeker de commissaris-generaal zijn intussen meerderjarige dochter niet gehoord te hebben in het kader zijn verzoek om internationale bescherming. Hij betoogt dat de commissaris-generaal gevraagd werd om zijn dochter een eigen verzoek te laten indienen of haar te horen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, waar zij als minderjarige aan werd verbonden. Hij meent dat de commissaris-generaal in gebreke is gebleven op dit verzoek in te gaan. Verzoekers menen dat elk verzoek dat nu zal worden ingediend door verzoekster beschouwd zal worden als volgend verzoek. De commissaris-generaal noch de Raad zou in de mogelijkheid zijn om te oordelen omtrent haar verzoek om internationale bescherming nu zij niet werd gehoord. Bovendien waren er volgens hen duidelijke aanwijzingen dat er wat verzoekster betreft, specifieke asielgronden en motieven zijn nu zij een zeer specifieke visie heeft op de situatie die haar familie in Venezuela heeft doorgemaakt en zij voortdurend blootgesteld was aan bedreigingen en haar vader de drastische maatregelen had genomen om haar veiligheid steeds te waarborgen, waardoor zij vaak opgesloten zat en een duidelijk traumatische toestand heeft ontwikkeld. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud wel degelijk verschillende angsten in verband met zijn dochter had genoemd die volgens hem verder dienden te worden onderzocht door de commissaris-generaal. Hij verwijst dienaangaande naar de bedreigingen die zijn dochter op haar telefoon ontving, het feit dat zij vatbaar was voor paniekaanvallen en dat hij zelf vreesde dat zijn dochter zou worden ontvoerd, wat de hoofdreden zou zijn geweest voor zijn vertrek uit zijn herkomstland. Omdat zijn dochter ook getuige was van verschillende gebeurtenissen en ook bedreigingen had ontvangen op haar telefoon, had zij ook verklaringen kunnen afleggen.

In een tweede onderdeel meent verzoeker dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud van 4 oktober 2021 de door hem meegebrachte documenten niet heeft kunnen presenteren omdat er niet voldoende tijd werd voorzien. Zijn raadsman zou na afloop van het onderhoud hebben beklemtoond dat hij nog een tweede keer dient te worden gehoord. De door hem voorgelegde stukken zouden niet grondig zijn geanalyseerd en de analyse in de beslissing zou niet afdoende zijn. Hij verwijt de commissaris-generaal slechts één paragraaf te hebben gemotiveerd omtrent de documenten die hij had voorgelegd. Hij zou verschillende verzoeken om een afschrift van de documenten van het administratief dossier hebben ingediend, waarna hij slechts een deel heeft mogen ontvangen en waarvan hij stelt dat de volledigheid niet werd gewaarborgd.

In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheden legt verzoeker uit dat hij bij DVZ erop gewezen werd niet te veel uitleg te geven, reden waarom hij de naam van de gewapende bende toen niet had vernoemd, terwijl hij dit wel wist. Hij betwist dat hij bij het CGVS, betreffende het begin van de bedreigingen, eind 2016 had vermeld, wat ook blijkt uit de opmerkingen die hij overmaakte n.a.v. het persoonlijk onderhoud, waardoor die tegenstrijdigheid met wat hij verklaarde bij de DVZ niet zou bestaan. Dat in de klacht geen melding werd gemaakt van de sms-berichten die hij nochtans getoond had aan de politie, zou hem niet kunnen worden verweten en toont volgens hem eerder de inefficiëntie van de politie aan, die hem bovendien om geld zou hebben gevraagd nadat hij zijn klacht had ingediend. Hij verwijst naar een arrest van de Raad waarin de corruptie bij de Venezolaanse overheidsdiensten werd vastgesteld. Omdat hij eerst niet naar de politie durfde te gaan en omdat hij vervolgens vreesde dat de politie hem zou verwijten niet naar hen te zijn toegekomen, had hij tijdens het indienen van zijn klacht vermeld dat de bedreigingen pas recentelijk waren begonnen. Hij verbaast zich erom dat hij geen melding heeft gemaakt van de wagen die zijn huis had benaderd, zoals vermeld staat in de klacht, waaromtrent hij nog toevoegt dat hij wel degelijk melding had gemaakt van de dreigende jongeren en van zijn psychische kwetsbaarheid, wat overigens nog werd gestaafd aan de hand van een psychologisch attest.

Met betrekking tot de vermeende onwetendheid over de huidige stand van zaken in zijn herkomstland stelt verzoeker dat dit niet getuigt van desinteresse, doch wel een echt trauma en een diepgewortelde angst om zijn broer in gevaar te brengen. Hij voegt toe dat zijn broer op 1 oktober 2021 een klacht heeft ingediend bij de politie en vervolgens met zijn gezin gevlucht is naar Frans Guyana waar zij een asielaanvraag hebben ingediend.

Met betrekking tot zijn gedrag en dat van zijn gezinsleden merkt hij op dat zijn gezin, terwijl hij verbleef in Syrië, niet in de winkel heeft verbleven, maar ondergedoken leefde bij zijn schoonouders, zijnde meer dan 100 km van hun dorp. Ook sinds zijn vertrek uit Venezuela woont zijn echtgenote nog steeds in bij haar ouders en gaat ze nooit uit omdat ze in angst leeft. Hij stelt niet verantwoordelijk te kunnen worden gesteld voor de gedragingen van zijn broer en herhaalt dat hij inmiddels ook het land heeft verlaten. Hij zou, nadat hij vanuit Syrië terugkeerde naar Venezuela, eerst met zijn echtgenote alle opties hebben overlopen en de ijdele hoop hebben gehad dat de situatie rustig was geworden zodat ze het land niet dienden te verlaten.

Met betrekking tot het gedrag van de gewapende bende stelt hij dat hij niet verantwoordelijk kan worden geacht voor het feit dat de bende hem geen schade heeft berokkend en evenmin de dood heeft ingejaagd. Hij verwijst naar enkele arresten van de Raad waarin onder meer geoordeeld werd dat *“het gedrag van bendeleden als actoren van vervolging per definitie moeilijk te duiden is door verzoekers zodat dit als dusdanig geen doorslaggevende overweging kan zijn in de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers’ voorgehouden problemen.”* Hij stelt dat de Raad het CGVS omwille van hun subjectieve appreciatie omtrent de te verwachten houding van bendeleden en vluchtelingen reeds op de vingers heeft getikt.

Dat hij in Venezuela herhaaldelijk het slachtoffer is geweest van racistische opmerkingen en handelingen wordt in de bestreden beslissing niet besproken. Hij leefde in de voortdurende angst dat zijn dochter iets zou overkomen, in het bijzonder dat zij zou worden ontvoerd of verkracht. Die vrees wordt volgens hem ondersteund door objectieve bronnen, waarna hij citeert uit een artikel uit de krant getiteld “A l'encontre - la Brèche” van oktober 2020 en uit de kranten “El Estimulo”, “Pitazo”, “Noticias Candela”, “Universal”, waaruit zou blijken dat hij als Arabische handelaar en als persoon van Arabische afkomst een reëel risico loopt.

Verzoekster zou ten gevolge van de situatie een kwetsbaar psychologische toestand hebben ontwikkeld en er zouden talrijke voorbeelden te vinden zijn in de pers van ontvoering, kidnapping en verkrachting van meisjes, waarvan er ook specifiek betrekking hebben op meisjes van Arabische afkomst.

Voor wat betreft de onmogelijkheid voor de nationale autoriteiten op te treden en de algemene rampzalige situatie in het land, verwijst verzoeker naar het arrest van de Raad van 5 november 2020 met nr. 243 678.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet zetten verzoekers uiteen dat zij vrezen voor een gewapende bende, omwille van hun Arabische afkomst en omwille van de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Venezuela. Zij citeren uit verschillende rapporten, waarbij zij de gebrekkige toegang tot de gezondheidszorg en tot voedsel aankaarten. Zij concluderen dat zij in die context bewijzen dat zij persoonlijk geviséerd worden door een gewapende bende en zij meer kwetsbaar

en vatbaar zijn om ernstige schade te lijden in geval van terugkeer. Verzoekers menen ook aangetoond te hebben dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zullen worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften kunnen voorzien.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende nieuwe stukken:

1. Bestreden beslissing ;
2. Pro-deo ;
3. E-mail gestuurd door verzoekers raadsman en antwoord door de DVZ;
4. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Guidance Note on the Outflow of Venezuelans, maart 2018;
5. UN News Service, Nearly 800 Venezuelans arriving in Brazil each day, many seeking asylum, UN refugee agency says, 6 april 2018;
6. UN News Service, UN agency issues refugee protection guidance for thousands of Venezuelans fleeing crisis-torn country, 13 maart 2018;
7. UN News Service, Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings', 22 juni 2018;
8. European Parliamentary Research Service (EPRS), The Venezuelan migrant crisis: A growing emergency for the region, december 2018;
9. Inter-American Commission on Human Rights (IACHR), Resolution 2/18: Forced Migration of Venezuelans, 14 maart 2018, Resolution 2/18;
10. United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 - Venezuela, 16 juli 2018;
11. Human Rights Watch, World Report 2018 - Venezuela, 18 januari 2018;
12. Amnesty International, Venezuelans are taking desperate measures to escape, 27 maart 2018;
13. ACAPS, Venezuela situational update and 2019 outlook, 28 maart 2019;
14. International Crisis Group (ICG), Friendly Fire: Venezuela's Opposition Turmoil, 23 december 2018;
15. International Crisis Group (ICG), Misery as Strategy: The Human Cost of Conflict, 31 mei 2018;
16. International Crisis Group (ICG), Containing the Shock Waves from Venezuela, 21 maart 2018;
17. VOA News, Venezuela's Health Care System Continues Downward Spiral, 20 februari 2019;
18. Deutsche Welle, Venezuela's health care crisis: Hospitals have 'nothing left', 19 februari 2019;
19. The Guardian, Venezuela crisis takes deadly toll on buckling health system, 6 januari 2019;
20. Human Rights Watch, Venezuela's Humanitarian Emergency: Large-Scale UN Response Needed to Address Health and Food Crises, 4 april 2019;
21. US Embassy in Georgia, « Maduro's sham election: Those who don't vote, won't eat »;
22. Notities van de advocaat aanwezig bij de persoonlijke onderhoud dd. 04.10.2021 ;
23. Klacht ingediend door verzoekers' broer en zijn echtgenote;
24. Asielaanvraag ingediend door de broer van verzoeker en zijn gezin; en de neven van verzoeker in Frans-Guyana;
25. Artikel "A l'encontre - La Brèche », dd. oktober 2020 ;
26. Artikel « El Estimulo » ;
27. Artikel « El Pizato », dd. 23.03.2021 ;
28. Artikel « Noticias Candela », dd. 04.08.2021 ;
29. Artikel « Universal », dd. 18.01.2020 ;
30. Artikel « El Nacional », dd. 21.08.2021 ;
31. Artikel « Alnavio », dd. 01.11.2021 ;
32. Artikel « Telemundo », dd. 03.02.2021 ;
33. Artikel « El Carabobeno », dd. 08.06.2019 ;
34. Psychologisch attest, al gestuurd aan verwerende partij
35. Psychologisch attest, uit Venezuela;
36. E-mail van verzoekers raadsman aan het CGVS, om in het bezit te worden gesteld van alle door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud overgelegde en niet geanalyseerde documenten, zoals genummerd in de bestreden beslissing.

2.2.2. Op 1 februari 2022 maakt de commissaris-generaal een verweernota over overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet,

2.2.3. Op 25 mei 2022 maken verzoekers een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarbij zij de volgende nieuwe stukken voegen:

1. psychologisch attest met betrekking tot meneer M.A.Y.;
2. psychologisch attest met betrekking tot mevrouw H.A.Y.;
3. Klacht ingediend door de broer van verzoeker, en beëdigde vertaling;
4. Klacht ingediend door de echtgenote van verzoeker en haar familie, en beëdigde vertaling

Met de psychologische attesten wensen verzoekers hun psychologische kwetsbaarheid aan te tonen alsook het feit dat verzoeker het op bepaalde momenten moeilijk had zaken te vertellen. Met het bewijs van de klacht, ingediend door verzoekers broer, wensen zij te corrigeren wat zij uiteengezet hadden in het verzoekschrift en bevestigen zij dat het wel degelijk verzoekers neven zijn die hun toevlucht hebben gezocht in Frans-Guyana en niet zijn broer en dat zijn broer aangevallen was toen hij op straat was, waaruit blijkt dat zijn gezin een voortdurend doelwit is. Met de klacht die zijn echtgenote en familieleden bij de politie hebben ingediend, wensen verzoekers aan te tonen dat zij omwille van de corruptie niet vermeld hebben wie zij ervan verdachten de daders te zijn. Minstens zou hieruit volgens hen blijken dat het ging om een racistische aanval.

2.3. Beoordeling ten gronde

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Voorafgaandelijk

2.3.3.1. Waar verzoekers menen dat de commissaris-generaal de plicht had om verzoekster persoonlijk te horen, voor haar een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming te registreren en dat die verplichtingen vervolgens zouden blijken uit artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet, kan de Raad hen niet in het gelijk stellen.

Artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”*

Gelet op voormelde bepaling dient aldus vermoed te worden dat verzoeker ook het verzoek namens zijn toen nog minderjarige dochter ingediend heeft. Alhoewel zijn dochter sinds 9 december 2020 meerderjarig is, blijft het vermoeden bestaan dat het verzoek om internationale bescherming ook in haar naam werd ingediend tot er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen. Bijgevolg diende verzoekster geen afzonderlijk verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Artikel 57/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat:

“De in het eerste lid bedoelde minderjarige vreemdeling kan, zonder dat deze minderjarige vreemdeling hier zelf om verzoekt, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord worden indien hiertoe bijzondere redenen zijn en indien dit in het belang van deze minderjarige vreemdeling is. De minderjarige vreemdeling heeft het recht om te weigeren gehoord te worden. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming en heeft geen negatieve invloed op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.” (eigen onderlijnen)

Uit voormelde bepaling blijkt dat de commissaris-generaal ook de minderjarige kan horen zonder dat de minderjarige hierom gevraagd heeft, indien hiertoe bijzondere redenen zijn en indien dit in het belang van deze minderjarige vreemdeling is.

De Raad stelt vast dat verzoeker, tijdens het persoonlijk onderhoud, expliciet gevraagd werd wat hij vreest in hoofde van zijn dochter bij terugkeer naar Venezuela, of zijn vrees gebaseerd is op dezelfde redenen die hij aanhaalde en of er nog andere specifieke redenen zijn waarom hij een vrees koestert voor zijn dochter. Verzoeker antwoordde hierop *“Zelfde redenen”* (CGVS verhoor, p. 20). Bovendien merkt de Raad op dat in het verzoekschrift wordt uiteengezet dat verzoekster een specifieke visie heeft op de gehele situatie en zij voortdurend blootgesteld werd aan bedreigingen en gevaar. Hiermee geeft zij wel degelijk te kennen dat haar angsten ook verband houden met de door haar vader uiteengezette vluchtmotieven. Gelet op voorgaande kunnen verzoekers niet gevolgd worden dat verzoekster ook afzonderlijk diende te

worden gehoord. De Raad benadrukt dat de vermelding van de elementen die betrekking hebben op zijn dochter, tijdens het persoonlijk onderhoud rechtstreeks verband houden met zijn eigen asielmotieven, dewelke werden onderzocht en ongeloofwaardig werden bevonden (zie verder *infra*). Het psychologisch attest dat verzoeker als stuk 2 middels de aanvullende nota van 25 mei 2022 overmaakt, waaruit blijkt dat zijn dochter psychologische problemen heeft, doet aan voorgaande geen afbreuk.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden zal, indien verzoekster een eigen verzoek om internationale bescherming zou indienen als meerderjarige, dit verzoek om internationale bescherming beschouwd worden als een eerste verzoek en niet als een volgend verzoek. Niets staat verzoekster aldus nog in de weg om, indien zij dit wenst, een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

2.3.3.2. Waar verzoekers de commissaris-generaal verwijten niet alle documenten uit het administratief dossier per mail te hebben ontvangen, hoewel hierom verzocht, merkt de Raad dienaangaande vooreerst op dat verzoekers overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage hebben. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek (RvS 2 april 2003, nr. 117.862; RvS 11 juni 2003, nr. 120.369), zoals ook artikel 41, lid 2, b) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie deze lijkt te voorzien. Conform artikel 32 van de Belgische Grondwet heeft ieder *“het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in artikel 134”*.

Het inzagerecht laat verzoeker of zijn advocaat aldus toe om zijn dossier op het CGVS in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoekers echter zelf de verantwoordelijkheid dragen voor de organisatie van hun verdediging en het hen toekomt om op diligente en alerte wijze hun verdediging te laten waarnemen door een raadsman van hun keuze en tijdig de nodige stappen te ondernemen teneinde inzage van het administratief dossier op de zetel van het CGVS te krijgen.

Nergens uit het administratief dossier kan blijken dat verzoeker of zijn advocaat geen toegang zou hebben verkregen tot het administratief dossier. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij geen gebruik kon maken van dit inzagerecht, te meer uit het administratief dossier blijkt dat hij op geen enkel moment inzage heeft gevraagd zodat hij de eventuele schending van het inzagerecht niet dienstig kan aanvoeren. Immers, uit het administratief dossier blijkt enkel dat verzoekers raadsman per e-mail de vraag stelde om hem de stukken te bezorgen die door zijn cliënt tijdens het persoonlijk onderhoud werden neergelegd, waarop bovendien geantwoord werd en een bijlage werd verzonden. Er bestaat echter geen enkele rechtsregel waaruit blijkt dat het CGVS verplicht zou zijn om binnen een bepaalde tijdspanne bepaalde stukken over te maken waar per e-mail of per fax om wordt verzocht. Uitzondering hierop betreft de procedure voorzien in artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan opvragen voordat de beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming wordt genomen, vraag waaraan blijkens de stukken van het administratief dossier de commissaris-generaal gevolg heeft gegeven op 5 oktober 2021. Dat het gehele dossier niet zou zijn overgemaakt per e-mail, kan het CGVS, gelet op voorgaande, aldus niet worden verweten.

De Raad merkt daarnaast op dat het recht om toegang te verkrijgen tot het administratief dossier niet raakt aan de wettigheid van de bestreden beslissing zelf, doch betrekking heeft op de mogelijkheid om middelen aan te voeren bij de Raad. Volgens vaste rechtspraak moeten in het verzoekschrift alle middelen worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738).

De Raad wijst er te dezen op dat verzoeker en zijn advocaat overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet eveneens gebruik kunnen maken van het inzagerecht bij de Raad en ter griffie inzage kunnen nemen van het volledige administratief dossier, waarin de stukken waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing zich bevinden.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekers nergens in het verzoekschrift aantonen dat zij, middels toegang tot het administratief dossier, andere elementen zouden kunnen aandragen dan diegene die zij in het verzoekschrift hebben aangevoerd. Verzoekers tonen *in casu* aldus niet aan dat zij zouden zijn belemmerd

in de mogelijkheid om in het kader van hun beroepsprocedure bij deze Raad middelen aan te voeren tegen de bestreden beslissing.

Hun kritiek, dat de documenten die in de beslissing genummerd zijn van 1 t.e.m. 22 niet voorkomen in het administratief dossier is niet dienstig, nu het tegendeel blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald de groene map, "documenten voorgelegd door de asielzoeker".

De rechten van verdediging zijn niet geschonden.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekers' asielrelaas en vluchtmotieven kunnen als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Venezuela dat hij en zijn dochter gevaar zullen lopen. Hij vreest er de leden van de georganiseerde misdaadbendes die banden hebben met de autoriteiten en zet uiteen dat hij sinds 2015 tot januari 2020 telefonisch werd bedreigd.

De commissaris-generaal hechtte geen geloof aan verzoekers vervolgingsverhaal. Ten eerste werd gewezen op de discrepanties in zijn verklaringen en voorgelegde documenten. Ten tweede werd gemotiveerd dat verzoekers desinteresse in de actuele stand van zijn problemen niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door hem beweerde vrees voor vervolging. Ten derde wijst de commissaris-generaal op verzoekers niet doortastende houding, de houding van zijn broer en het opmerkelijk gedrag van de bedreigers. Ten vierde wordt geoordeeld dat verzoeker niet kan aantonen dat hij geïsoleerd wordt door de Venezolaanse autoriteiten omwille van zijn politieke activiteiten op Facebook.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal en op grond van de uiteenzetting die volgt dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij samen met zijn dochter Venezuela is ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

Verzoekers zetten doorheen hun verzoekschrift weliswaar uiteen dat zij het niet eens zijn met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar tonen geenszins aan dat zij een gegronde vrees in Vluchtelingrechtelijke zin hebben. Verzoekers brengen geen afdoende argumenten aan die een ander licht werpen op de beoordeling gemaakt door de commissaris-generaal, doch beperken zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier, zoals infra verder besproken en zoals op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigde dat hij tijdens zijn interview bij de DVZ alle redenen heeft kunnen vertellen waarom hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en verder geen opmerkingen meer had bij het interview bij de DVZ (CGVS, verhoor p. 3).

Bovendien merkt de Raad op dat er bij de DVZ uitdrukkelijk op gewezen werd dat bij het invullen van de vragenlijst van verzoeker verwacht wordt dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (AD CGVS, witte map, vragenlijst DVZ, p. 1). Dat verzoeker wel de naam wist van de criminele groepering maar door tijdsgebrek hiervan geen melding heeft gemaakt, kan geenszins gevolgd worden nu blijkens de vragenlijst verzoeker bij de DVZ expliciet gevraagd werd naar de naam van de bende en hij antwoordde deze niet te kennen (AD CGVS, witte map, vragenlijst DVZ, p. 1). De uitleg in het verzoekschrift strookt derhalve geenszins met de verklaringen zoals die blijken uit het administratief dossier en doen samen met de vastgestelde inconsistenties daaromtrent wel degelijk vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Immers, van verzoeker kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht op de DVZ melding te maken van de naam van de bende of bedreigers, nu dit aan de basis ligt van zijn beweerde vervolgingsproblemen en bovendien de directe aanleiding vormden van de ingrijpende beslissing om zijn land te ontvluchten (CGVS, verhoor p. 17, 19 en 21) en hij hier expliciet naar gevraagd werd.

In dit verband wordt er voorts op gewezen dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen waarover specifieke vragen worden gesteld, correct kan situeren, ook bij het

invullen van de vragenlijst bij de DVZ. De Raad benadrukt hierbij dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De verzoeker draagt de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas. De vaststelling dat verzoekster bij de DVZ elementen omtrent de kern van en uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

Bovendien werden zijn verklaringen op de DVZ aan hem voorgelezen en heeft hij deze voor akkoord ondertekend waardoor zij zich akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Verzoeker kan nu niet ernstig voorhouden dat er een aantal zaken zijn misgegaan bij de DVZ. De Raad wijst er nog op dat het loutere feit dat het interview bij de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De duur van het interview bij DVZ is hierbij irrelevant.

Met betrekking tot het tijdstip waarop de dreigtelefoontjes zouden zijn begonnen, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat de verklaringen van verzoeker niet stroken met de documenten die hij ter ondersteuning van zijn relaas voorlegt. Tijdens het persoonlijk onderhoud maakte verzoeker melding van dreig telefoons die hij zou krijgen vanaf einde 2015 (CGVS verhoor, p. 15), wat echter klemmt met de inhoud van de door hem ingediende klachten. Immers, in de klacht, ingediend op 5 april 2018 bij het commissariaat te Puerto Piritu (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6) leest de Raad dat verzoeker verklaarde dat hij gedurende twee weken werd opgebeld, hij bedreigd werd met de dood, dat hij verschillende sms-berichten had ontvangen waarin bedreigingen geuit werden tegen zijn dochter en dat ook zijn dochter en echtgenote een dreig telefoon ontvingen. Hij verklaarde dat er een zwarte auto voor zijn deur stond, die wegvluchtte zodra hij wilde kijken wie er in zat. In de klacht ingediend op 2 maart 2020 (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7) leest de Raad dat verzoeker verklaarde dat er in januari onbekenden naar zijn woning zijn gekomen om hem met de dood te bedreigen en dat hij telefonische oproepen kreeg van onbekende telefoonnummers en met de dood werd bedreigd. Dat hij wel een klacht zou hebben ingediend omdat een zwarte auto zijn huis had genaderd, maar hij dit incident onvermeld liet in het kader van zijn asielrelaas zowel bij de DVZ als bij het CGVS en hij zelfs verklaarde dat er zich verder geen incidenten meer hebben voorgedaan en dat het *“allemaal maar dreigtelefoontjes”* (CGVS verhoor, p. 18) waren, relativeert wel degelijk verzoekers voorgehouden vrees en ondergraaft de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Aldus meent de Raad dat de commissaris-generaal op goede gronden oordeelde dat het gegeven dat verzoeker bij het CGVS verklaarde dat hij opgebeld werd door de leden van de groep van Tigre, terwijl hij bij de DVZ verklaarde de naam niet te kennen, het gegeven dat verzoeker noch bij de DVZ noch bij het CGVS melding maakte van de auto die zijn woonst had genaderd, terwijl hiervan wel melding staat in de door hem neergelegde klacht en het feit dat uit de klacht ook blijkt dat hij pas sedert twee weken voor de klacht, die ingediend werd in 2018 dreigtelefoontjes zou hebben ontvangen, de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ondergraaft. De pertinente motieven dienaangaande luiden als volgt: *“In de eerste plaats kan er onmogelijk worden voorbijgegaan aan enkele discrepanties in uw verklaringen en voorgelegde documenten. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vertelde u dat u bedreigd werd door de georganiseerde misdaad en maffia (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). U wist niet hoe die maffia-groep heette, alleen dat ze iedereen viseren die een beetje geld heeft (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Tegenover het CGVS weet u echter te vertellen dat u wel degelijk weet wie u bedreigde aangezien men het u vertelde aan de telefoon toen u nog in Venezuela was (CGVS p.15,21). Uw bedreigers maakten zich kenbaar als de (coalitie)groep uit Tigre, aldus uw verklaringen op het CGVS (CGVS p.15,21). Dat u eerder ten aanzien van de DVZ voornoemde verklaringen aflegt en deze groep van Tigre op de DVZ onvermeld laat, is dus niet ernstig.”*

en

“Verder zou u, toen u zowel uw beide klachten naar aanleiding van de telefonische bedreigingen bij de politie ging indienen in 2018 en in 2020, de dreigberichten op jullie gsm's hebben laten lezen aan de agenten. Doch blijkt dit nergens te lezen in uw eerste klacht uit 2018 (zie ingediend document nr 6). Uit

dit document blijkt bovendien dat u sinds twee weken bedreigd werd en dus niet sinds 2015. Dergelijke inconsistenties doen het geloof in uw relaas afnemen. In de eerste klacht (d.d. 05/04/2018) verklaarde u tevens dat er op een gegeven moment een zwarte wagen voor uw huis stond en toen u uw deur opende deze wagen plots wegreed. U heeft zowel op de DVZ als ten aanzien van het CGVS dit voorval nooit vermeld. U zei dat er naast telefonische bedreigingen zelfs geen verdere incidenten waren gebeurd (CGVS p.18). Dit is zeer vreemd aangezien tijdens dit voorval uw bedreigers blijkbaar tot zeer dichtbij uw huis waren gekomen. Daar u er in uw toenmalige klacht een vrees voor vervolging aan koppelt, moet deze gebeurtenis toch het vermelden waard zijn geweest. Dat u deze dreiging aan uw huis niet hebt vermeld doorheen uw asielprocedure, zelfs niet nadat u uw eigen verklaringen op de DVZ nogmaals werden voorgelezen en nadat u de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werden opgestuurd (CGVS p.2), doet sterk afbreuk aan uw beweerde vrees. Uit het administratief dossier blijkt dat u aan uw verklaringen op de DVZ en het CGVS niets meer had toe te voegen en nadat uw verklaringen op de DVZ werden voorgelezen heeft u deze ondertekend (CGVS Vragenlijst, vraag 3.8; CGVS p.24). Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn/haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij/zij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste interview. Derhalve kan er niet worden voorbijgegaan aan deze vaststelling die het geloof in uw relaas ernstig ondergraaft.”

Waar verzoekers de verschillende tegenstrijdigheden, die in de bestreden beslissing werden vastgesteld, tegenspreken, stelt de Raad vast dat verzoekers hierbij niet verder komen dan het louter tegenspreken van deze vaststellingen en *post-factum* beweringen. Verzoekers verwijzen nog naar de inefficiëntie en corruptie van het Venezolaans staatsapparaat om de tegenstrijdigheden tussen de inhoud van de klacht en zijn eigen verklaringen op te helderen, doch de Raad merkt op dat het hier om een blote bewering gaat zonder enig begin van bewijs. Bovendien besloot verzoeker zelf die documenten neer te leggen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag en werd verzoeker ook gevraagd of het gaat om klachtenbrieven uit 2018 en 2020, waarop verzoeker bevestigend antwoordde. Verzoekers betoog kan aldus geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal zoals *supra* geciteerd.

Bovendien, waar verzoeker stelt dat hij dacht dat hij wel degelijk melding had gemaakt van de wagen die zijn huis had genaderd zowel bij de DVZ als bij het CGVS en die nalatigheid wijt aan zijn psychische kwetsbaarheid, waaromtrent hij psychologische attesten voegt (stukken 34 en 35 bij het verzoekschrift) merkt de Raad op dat stuk 35 een medisch attest betreft op naam van de heer G.A.Y. en niet op naam van verzoeker en uit stuk 34 geenszins kan worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om zijn procedure van internationale bescherming en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en het interview bij de DVZ te doorlopen. Zoals in de bestreden beslissing ook terecht werd toegelicht, leest de Raad in het attest van de klinisch psychologe (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 16 en stuk 34 bij het verzoekschrift) dat verzoeker om de twee weken wordt opgevolgd en dat een regelmatige opvolging aan te raden is. Voormeld attest is niet van die aard om verzoekers ongelooftwaardig bevonden asielrelaas te herstellen.

Waar verzoeker de *supra* beschreven houding nog tracht te vergoelijken door er in de aanvullende nota van 25 mei 2022 op te wijzen dat hij het er soms moeilijk mee had om te vertellen, wat te wijten is aan zijn psychologische problemen, merkt de Raad op dat het psychologisch attest van 8 februari 2022 (gevoegd als stuk 1 bij de nota) het relaas van verzoeker bevat (vrije vertaling uit : “*Histoire personnelle (résumé du récit du patient)*”) en onder de diagnose melding maakt van aanpassingsstoornissen met anxio-depressieve stemming. Echter, in het geheel kan ook uit dit attest niet worden afgeleid dat verzoeker zou kampen met psychische problemen of symptomen die van zulke aard zouden zijn dat deze hem zouden belemmeren in het afleggen van duidelijke en gedetailleerde verklaringen en eraan in de weg zouden staan dat hij zijn procedure internationale bescherming op een gedegen wijze zou kunnen doorlopen. Dat, waar of op welke wijze verzoekers medische problemen van invloed zouden (kunnen) zijn geweest op zijn verklaringen, op het verloop van zijn procedure en op de inhoud van de bestreden beslissing, kan uit het neergelegde document aldus niet worden afgeleid. Evenmin wordt dit door verzoeker verduidelijkt of uiteengezet.

Vervolgens kan de Raad er samen met de commissaris-generaal op wijzen dat de ernst van de voorgehouden problemen nog wordt gerelativeerd door verzoekers desinteresse voor de actuele stand van zaken in Venezuela. Verzoeker betwist noch weerlegt dat hij niet wist te vertellen of zijn broer sedert zijn vertrek nog problemen heeft gekend (CGVS verhoor, p. 20), terwijl hij anderzijds verklaarde dat hij nog steeds contact heeft met zijn broer en dit een goed contact is (CGVS verhoor, p. 4). Dat dit element

geen desinteresse betreft, maar zou getuigen van een echt trauma en een diepgewortelde angst om zijn broer in gevaar te brengen kan geenszins overtuigen. Het is de Raad niet duidelijk hoe verzoeker zijn broer, met wie hij nog contacten onderhield op het moment van het persoonlijk onderhoud, in gevaar zou kunnen brengen door zich te informeren naar de situatie aldaar. Dat zijn broer, ondanks de problemen die ze zouden gekend hebben in hun winkel, ervoor koos om in Clarines te blijven wonen en hij tot op de dag van het persoonlijk onderhoud nog steeds commerciële activiteiten uitoefent als bakker (CGVS verhoor, p. 9) in hetzelfde gebouw als waar de winkel was, ondermijnt de ernst van zijn vermeende vrees.

De volgende motieven zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad bijgetreden: *“Uw onwetendheid over de actuele stand van uw problemen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder. De vaststelling dat u, eenmaal in veiligheid aangekomen in België, niet meer heeft geïnformeerd bij uw broer G., wijst op een desinteresse in uw hoofde die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door u beweerde vrees voor vervolging (CGVS p.19-20). Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Het feit dat u nalaat dit te doen ondanks uw contact en goede relatie met uw broer (CGVS p.4), wijst op een gebrek aan interesse en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging (CGVS p.19-20). U verklaart dat u vanuit België niet aan uw broer G. heeft gevraagd naar bedreigingen of problemen omdat u zich niet met zijn privéleven wil bemoeien (CGVS p.20). Dit verweer doet geen afbreuk aan voornoemde vaststellingen.”*

Vervolgens treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar geoordeeld werd dat de geloofwaardigheid van verzoekers vrees ondermijnd wordt doordat zijn gedrag noch dat van zijn broer, noch dat van de bedreigers of afpersers in overeenstemming te brengen is met de door verzoekers geuite vrees.

Dat verzoeker hoewel hij verklaarde dat zijn gezin reeds in 2018 in levensgevaar verkeerde (CGVS, verhoor p. 5), zijn echtgenote en dochter achterliet en alleen naar Syrië reisde om te kijken of zij zich daar zouden kunnen vestigen (CGVS verhoor, p. 11) en daar vervolgens anderhalf jaar verbleef (CGVS verhoor, p. 6), doet ernstige twijfels rijzen bij zijn voorgehouden vrees. Dat het voor verzoeker bovendien niet mogelijk was om zich elders te vestigen, wordt evenmin aannemelijk gemaakt nu de problemen blijkbaar waren gestopt zodra zijn echtgenote en dochter, tijdens zijn afwezigheid van anderhalf jaar, bij zijn schoonouders gingen inwonen (CGVS, verhoor verzoekster p. 11). Daarnaast blijkt ook dat de financiële situatie zich er niet tegen verzet dat verzoeker zich elders zou vestigen nu hij verklaarde dat de vader van zijn echtgenoot een pensioen en 2 appartementen heeft in Syrië waarvoor hij nog steeds huurgelden krijgt (CGVS verhoor, p. 6), hij met zijn echtgenote besloot om nog niet definitief naar Syrië te verhuizen omdat zij een heel goed inkomen hadden in Venezuela (CGVS verhoor, p. 15), verzoeker in staat was om ook in Syrië een huis te huren (CGVS verhoor, p. 12) en hij in staat was om zijn reis naar Europa zelf te regelen en te bekostigen (CGVS verhoor p. 10). Hij maakt aldus geenszins aannemelijk dat de vrees voor zijn belagers hem zou verhinderen om zich elders, al dan niet bij de familieleden en al dan niet tijdelijk te vestigen.

Wat betreft de klachten die verzoeker en zijn broer hebben ingediend, alsook de klachten die gevoegd werden bij de aanvullende nota van 25 mei 2022 (stuk 4) en die werden ingediend door verzoekers echtgenote en ouders moet worden opgemerkt dat deze documenten louter zijn opgesteld op basis van verklaringen. Er is geen verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron, ze zijn niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen en er wordt ook geen melding gemaakt van vaststellingen of onderzoeksdaten die werden verricht door politie of justitie. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoekers brengen verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klachten of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klachten inhoudelijk werden onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze aangiftes, die niet meer bevatten dan de eigen verklaringen van verzoekers, slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend. Bovendien betreffen het slechts kopieën die gemakkelijk door knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd. Bovendien werd reeds *supra* gewezen op de tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen afgelegd bij het CGVS en de inhoud van één van die klachten. In de klacht ingediend door zijn broer (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5) gedateerd op 21 februari 2017, leest de Raad dat de heer G.A.Y. verklaarde dat hij door twee onbekenden met vuurwapens met de dood werd bedreigd en beroofd werd van zijn bezittingen en een som geld. Hierin kan geen link worden gelezen met de persoonlijke vrees in hoofde van verzoekers. Waar verzoeker middels de aanvullende nota van

25 mei 2022 de vertaling voegt van het bij zijn verzoekschrift gevoegde stuk 23, zijnde van een klacht ingediend door zijn broer G.A.Y., merkt de Raad op dat wat verzoeker hieromtrent uiteenzet in het verzoekschrift geenszins overeenstemt met de inhoud van die klacht, die zou zijn ingediend op 18 december 2021. In het verzoekschrift stelt hij dat zijn broer die klacht heeft ingediend omdat hij “ook dreigtelefoontjes was gaan ontvangen” (verzoekschrift, p. 18), terwijl de klacht werd ingediend wegens een gewapende overval. Het stuk 23 dat hij voegt bij zijn verzoekschrift is bovendien niet opgesteld op naam van R.A.Y., verzoekers broer, doch wel op naam van A.A.Y. Alles in beschouwing genomen, zijnde zowel de inhoud als de bewijswaarde ervan, zijn de klachten aldus niet van die aard om het ongeloofwaardig bevonden relaas van verzoeker te herstellen. Omtrent de bewering dat verzoekers broer inmiddels een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Frans Guinea, wat op zich het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas van verzoeker niet kan doen herstellen, merkt de Raad nog op dat die bewering geenszins steun vindt in het stuk 24 gevoegd bij zijn verzoekschrift, nu de naam van verzoekers broer hierin niet vermeld wordt en evenmin een datum teruggevonden kan worden van het moment waarop het verzoek om internationale bescherming werd ingediend. Waar hij middels de aanvullende nota erop wijst dat het zijn neef is die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Frans Guinea en niet zijn broer, blijft alleszins de vaststelling gelden dat verzoeker de vrees in zijn hoofde niet aannemelijk maakt en dat de datum van het verzoek niet wordt vermeld op het betreffende document.

De volgende pertinente en draagkrachtige motieven aangaande de houding van verzoeker, die van zijn broer en die van zijn vermeende belagers worden door de Raad bijgetreden: *“De geloofwaardigheid van uw vrees wordt verder aangetast door uw gedrag dat niet in overeenstemming te brengen is met een dergelijke vrees. Zo blijkt enerzijds dat terwijl u in Syrië was (periode: 04/2018-10/2019) uw vrouw en dochter gedurende anderhalf jaar, toen ze bij uw schoonouders verbleven in opeenvolgend San Jose de Guaribe en nadien in Puerto Piritu, geen problemen hebben gekend in Venezuela (CGVS p.11). Uw vrouw heeft tot op de dag van uw persoonlijk onderhoud (d.d. 04/10/2021) in Puerto Piritu nog steeds geen problemen meer in Venezuela (CGVS p.19-20). Anderzijds moet geconstateerd worden dat u er steeds voor opteerde om vanaf het begin van de bedreigingen in 2015 met uw gezin nabij en zelfs in uw winkel te verblijven (CGVS p.7,10,23). Uw bedreigers hadden u en uw winkel nochtans weten te lokaliseren, getuige daarvan de telefonische bedreigingen op de vaste lijn van de winkel en op jullie gsm's (CGVS p.10-11,15-16-18). Zoals eerder aangehaald bleek uit uw eerste ingediende klacht (d.d. 05/04/2018) dat er ook een verdachte wagen aan uw voordeur stond. U was tevens bang om uw dochter naar school te brengen (CGVS p.18). U haalt daarnaast voorbeelden en artikels aan van (Arabische) winkeliers die werden afgeperst en/of vermoord (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5; CGVS p.18; zie ingediende documenten nr 13). Toen u naar Syrië ging in april 2018 had u trouwens al besloten om uw regio in Venezuela definitief te verlaten omwille van uw voornoemde problemen, zo kon u uw dochter niet beschermen, en dat u uw leven met uw gezin in Syrië opnieuw zou uitbouwen (CGVS p.11,17-18). In die zin is het ook vreemd dat u na uw terugkeer vanuit Syrië terug naar uw winkel en huis in Clarines trok met uw vrouw en dochter (CGVS p.18), en dat u nog tot aan uw definitief vertrek in maart 2020 eveneens in uw winkel bleef wonen (CGVS p.7). U beschikte toch over de nodige financiën en een gewillig familiaal netwerk (CGVS p.6,10,12,17-19). Uw nietdoortastende houding, die zodus niet in overeenstemming is te brengen met uw mogelijkheden en met uw vrees, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen sterk.*

Hierbij aansluitend valt op dat uw broer G., ondanks dat zijn zoon naar Costa Rica moest vluchten omwille van problemen die hij kende en ondanks de problemen die jullie kenden in jullie winkel en de schrik om jullie kinderen naar school te brengen, ervoor koos om in uw buurt te Clarines te blijven wonen en hij tot op de dag van uw persoonlijk onderhoud (d.d. 04/10/2021) nog steeds commerciële activiteiten als bakker uitoefent in hetzelfde gebouw als waar u uw winkel had (CGVS p.4,7,9,18). Het loutere feit dat uw broer, die als eerste getuige van uw problemen in staat is om zijn veiligheidsrisico in te schatten, tot op heden in hetzelfde gebouw zijn winkel uitbaat en er nabij woont doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees op vervolging. Dit blijkt des te meer uit de vaststelling dat u klaarblijkelijk na uw aankomst in België niet eens de moeite nam om uw broer G. te vragen of hij al dan niet problemen kende in Venezuela (CGVS p.19-20). Uw redenering dat de Venezolaanse autoriteiten bakkers niet viseren en dat uw broer G. de intentie heeft om Venezuela te verlaten kan bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht zetten (CGVS p.20).

Naast uw inconsistent gedrag vertonen uw bedreigers schijnbaar ook opmerkelijk gedrag. Sinds eind 2015 proberen ze u al af te persen, maar u heeft uw afpersers nooit geld overgemaakt (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5; CGVS p.15,19). U kreeg vanaf eind 2015 tot in januari 2020 dreigtelefoontjes en verder is er tot aan uw vertrek in maart 2020 niets meer gebeurd (CGVS p.15,18-19). Uw bedreigers hebben u nooit verteld hoe u hen zou moeten betalen en zijn dus ook nooit eens naar uw winkel of woonplaats gekomen om hun

doel, namelijk jullie af te persen, te volbrengen. Het is niet aannemelijk dat uw bedreigers gedurende al die jaren u maar blijven opbellen zonder resultaat en geen verdere acties zouden ondernemen. Het geduld van uw bedreigers, die tot de beruchte groep van Tigre behoren, is in deze erg opvallend. Uw verklaringen dat uw bedreigers nooit naar u toekwamen omdat ze anoniem wilden blijven, kan uiteraard geen soelaas brengen (CGVS p.19). Het valt immers niet voor te stellen dat uw bedreigers zich daar zorgen over zouden maken, zeker als ze vanuit een andere stad zoals Tigre kwamen en ze zich bijvoorbeeld bij een aanval makkelijk kunnen anonimiseren.”

Door in het verzoekschrift uiteen te zetten dat zijn echtgenote en dochter, tijdens hun verblijf bij zijn schoonouders zich nooit naar buiten hebben begeven, dat zijn broer of neven inmiddels een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en dat zijn broer ook werd bedreigd, bedienen verzoekers zich te dezen van loutere *post factum*-verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten blijken. Waar hij kritiek uit op de beoordeling aangaande het gedrag van de bendes, waarbij de Raad overigens de commissaris-generaal bijtreedt in de vaststelling dat het zeer merkwaardig is dat verzoeker verklaart sedert 2015 dreig telefoons te hebben ontvangen, te zijn afgeperst en vreest voor zijn leven en dat van zijn dochter, maar hij niet in staat is daaromtrent ook maar één sms voor te leggen en hij vervolgens blijkens zijn verklaringen nooit geld heeft moeten afstaan en hij blijkbaar op eenvoudige wijze komaf kon maken met de bedreigers door hen nooit de kans te geven informatie te bezorgen door te doen alsof hij geen Spaans verstond, doet in sterke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Dat de houding van een bende niet de doorslaggevende reden mag vormen voor een regeringsbeslissing genomen door de commissaris-generaal in bepaalde omstandigheden, waaromtrent verzoeker citeert uit arresten van de Raad, verhindert geenszins om *in casu* de verklaringen van verzoeker die betrekking hebben op de gedragingen van de bendeleden te beschouwen als een element dat zijn algehele geloofwaardigheid mede ondermijnt.

Waar verzoeker meent dat het racisme waarmee hij en zijn gezin geconfronteerd werden onvoldoende werd onderzocht en hiervoor verwijst naar landeninformatie die deze problematiek aankaart, merkt de Raad op dat om de redenen *supra* uiteengezet, de door verzoeker ingeroepen problemen ongeloofwaardig werden bevonden. Indien verzoeker en zijn familie bepaalde problemen zouden hebben ondervonden ten gevolge van racisme binnen de Venezolaanse maatschappij en meer bepaald omdat zij zouden behoren tot een bepaalde sociale groep, kan verwacht worden dat verzoeker dit zou hebben aangehaald tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ en bij het CGVS, *quod non*. Dat er sprake is van racisme en discriminatie waaraan zijn familie op systematisch wijze zou worden blootgesteld mag evenmin blijken uit de klachten die als stuk 4 worden gevoegd bij de aanvullende nota, waarin geen melding wordt gemaakt van racisme noch discriminatie. De Raad stelt vast dat verzoeker zich louter baseert op algemene informatie omtrent racisme en discriminatie omwille van zijn origine, doch dit in geen geval concreet aantoon. Met betrekking tot de algemene informatie gevoegd aan het verzoekschrift merkt de Raad nog op dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekers gaan eraan voorbij dat het hen toekomt om de vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen. Zij blijven hiertoe in gebreke.

Waar zij in het verzoekschrift nog wijzen op de vrees voor een mogelijke ontvoering van verzoekster, merkt de Raad op dat die vrees gelinkt is aan verzoekers asielrelaas, die niet geloofwaardig werd bevonden, waardoor de vrees voor ontvoering evenmin aannemelijk wordt gemaakt. Bovendien maakte verzoeker doorheen zijn verklaringen op geen enkele wijze gewag van een bedreiging sedert 2015 die gelinkt zou zijn aan een mogelijke ontvoering van zijn dochter. Opnieuw vestigt de Raad de nadruk op het feit dat verzoeker niet in staat is zelfs maar één stuk voor te leggen van de hem toegestuurde sms'en, wat de geloofwaardigheid sterk ondermijnt.

De Raad benadrukt tot slot dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS, nr. 156.221 van 10 maart 2006; RvS, nr. 153.278 van 4 januari 2006). Het komt aan verzoekers om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij *in casu*, zoals blijkt uit de uiteenzetting *supra*, in gebreke blijven.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat, gelet op voorgaande uiteenzetting, het geheel van documenten, zoals de commissaris-generaal terecht oordeelde, geen ander licht kan werpen op het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. De volgende motieven worden door de Raad nog integraal overgenomen: *“De door u neergelegde documenten die nog niet eerder werden besproken kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. De reisweg, uw huwelijk, uw identiteit en uw nationaliteit en die van uw dochter en echtgenote, worden niet in twijfel getrokken (zie ingediende documenten nr 1-4,14,20-22). Hetzelfde geldt voor uw woningen in Venezuela en Syrië, en uw werk als winkelier, hetgeen u aantoonst middels foto's en eigendomsaktes (zie ingediende documenten nr 8,11,19). Dat uw dochter een boek schreef valt onder dezelfde categorie (zie ingediend document nr 15). Wat betreft de klacht van uw broer G. naar aanleiding van zijn overval en de eerste klacht die u indiende (d.d. 05/04/2018) ten gevolge van de telefonische bedreigingen aan uw adres (zie ingediende documenten nr 5-6), moet vooreerst opgemerkt worden dat deze stukken louter kopieën zijn waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Bovendien berusten deze klachten volledig op de verklaringen van u en uw broer waardoor de bewijswaarde dan ook erg beperkt is. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Hetzelfde geldt ook voor uw tweede ingediende klacht (d.d. 02/03/2020) waarvan u wel het origineel exemplaar indiende. Bovendien moet erop worden gewezen dat deze klachten niet verder aangevuld worden met voldoende samenhangende, volledige en aannemelijke verklaringen nu hoger is gebleken dat uw verklaringen en de inhoud van de eerste klacht niet overeenkomen. Deze klachten veranderen an sich dus op generlei wijze bovenstaande vaststellingen. De foto's van jongeren die voor uw winkel rondhangen zijn evenmin in staat iets te wijzigen aan de eerdere constatering aangezien deze foto's niets prijsgeven over de omstandigheden waarin ze genomen zijn (zie ingediende documenten nr 9). Wie die jongeren zijn en wat ze precies doen blijkt bijvoorbeeld niet uit deze foto's. De usb-stick met daarop vijf video's over de algemene situatie in Syrië en één video over die in Venezuela vallen onder dezelfde noemer. Deze algemene video's zijn niet van die aard om voorgaande constatering te veranderen. Dat er een neef van u in Syrië werd omgebracht is evenmin een twistpunt (CGVS p.24; zie ingediende documenten nr 18). Het psychologisch attest dat u neerlegt toont enkel en alleen aan dat u afspraken heeft gehad met een psycholoog en dat u in de toekomst nog verder opgevolgd zal worden (zie ingediend document nr 16). Het kan uw ongeloofwaardig geacht relaas evenwel niet herstellen.”* De Raad herhaalt en benadrukt dat de documenten die gevoegd werden bij de aanvullende nota van 25 mei 2022 evenmin van die aard zijn, om de redenen die supra werden uiteengezet, afbreuk te doen aan de beoordeling van verzoekers vrees in vluchtelingrechtelijke zin. Waar verzoekers hun relaas kracht wensen bij te zetten door erop te wijzen dat dit relaas ook te lezen staat in de psychologische attesten (stukken 1 en 2 gevoegd bij de aanvullende nota van 25 mei 2022) merkt de Raad nog op dat expliciet vermeld werd in die attesten dat het persoonlijk relaas gebaseerd is op de verklaringen van verzoekers zelf en dat aldus de eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen ook gebaseerd is op de verklaringen van verzoekers, waardoor er slechts een beperkt gewicht aan kan worden gegeven en die attesten, mede gelet op voorgaande, niet voldoende zijn om de ongeloofwaardigheid van hun relaas te herstellen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers' vluchtrelaas en vrees voor vervolging niet aannemelijk.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat, is gebleken dat aan het asielrelaas en de voorgehouden vrees van verzoeker, waar hij zich eveneens op beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft zich gesteund op de volgende pertinente motieven die door de Raad de zijne worden gemaakt:

“Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Al erkent het CGVS dat de situatie moeilijk is in Venezuela, blijkt uit uw verklaringen dat u kan bogen op uw eerdere werkervaringen en een (familiaal) netwerk in Venezuela. U werkte in Venezuela als handelaar, startte er in 2002 uw eigen winkel, en heeft voordien in Syrië en Libanon ook als elektricien en in de landbouw gewerkt (Verklaring DVZ d.d. 02/03/2021 vraag 12; CGVS p.8-9,14). U wil in België tevens aan de slag en bleek eerder in staat om zelfstandig naar werk te zoeken (CGVS p.8-10). Met uw werkervaringen kan u na terugkeer naar Venezuela opnieuw werk zoeken en aan de slag. Uw zelfredzaamheid blijkt ook uit het feit dat u met uw toen minderjarige dochter van Venezuela naar België reisde (Verklaring DVZ d.d. 02/03/2021 vraag 16; zie ingediende documenten nr 2; CGVS p.4,10,23). U beschikt in Venezuela daarnaast ook over een eigen hypotheekvrij gebouw, waar uw broer G. nog steeds in werkt (CGVS p.7). Zoals eerder aangehaald beschikt uw echtgenote in Venezuela over een carnet de la patria (vaderlandkaart) waarmee ze recht heeft op bepaalde voordelen zoals een voedselpakket (CGVS p.19; zie ingediend document nr 14). Verder onderhoudt u in Venezuela nog goede contacten met uw broer G. die een eigen woning bezit zonder hypotheek, alsook met uw echtgenote die bij uw schoonouders in Puerto Piritu verblijft (CGVS p.4-5). Met uw schoonouders heeft u eveneens een goede relatie, zo zegt u (CGVS p.5). Uw schoonvader ontvangt een pensioen en heeft huurinkomsten van twee appartementen in Syrië (CGVS p.6). Uw broer G. en uw schoonouders kunnen u zodus ook ter wille zijn om uw hervestiging in Venezuela te faciliteren. U was tot slot ook in staat om uw reis en die van uw dochter vanuit Venezuela naar België zelf te betalen (CGVS p.10). Bijgevolg kan uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Verzoekers brengen verder geen enkele argumenten aan die de Raad zou nopen tot een andersluidend oordeel nu zij zich er in hun verzoekschrift louter toe beperken te verwijzen naar algemene informatie en concluderen dat zij de algemene humanitaire en socio-economische situatie in hun herkomstland vrezen. Zij gaan bovendien niet in op de concrete motieven ter beoordeling van hun specifieke situatie zoals *supra* geciteerd.

In casu blijkt aldus niet dat verzoekers in deze context persoonlijk worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekers tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

2.3.4.2. Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties: - de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”*

(HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en - de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

Uit de landeninformatie waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend. Zo is er het geweld dat gepleegd door het Venezolaanse leger, politie, inlichtingendiensten en de colectivos in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de *“EASO: Venezuela Country Focus”* van augustus 2020 en de *“COI Focus Venezuela: Situatieschets”* van 28 april 2021 blijkt dat het criminele en politioneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De situatie in deze deelstaten (Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar) wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest Diakité van het Hof van Justitie. Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse deelstaat Anzoategui, waarvan verzoekers verklaren afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoekers heden dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd in Venezuela. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden

land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO